

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 570/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

146/2011. (VI. 1.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a maga és kiskorú gyermekei nevében eljáró panaszos¹ 2010. október 21-én előterjesztett **panaszát** a 2011. június 1-jén megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetőleg alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a Budapesti Rendőr-főkapitány (továbbiakban: BRFK) panaszirodáján terjesztette elő a panaszát 2010. október 21-én.

A panaszos panaszbeadványában előadta, hogy 2010. október 20-án elmentek keresni a nővérével a sógorát. Amikor visszaértek a lakásukba, az ott tartózkodó három kiskorú gyermek sírva fogadta őket, és azt mondták, hogy a sógorát elfogták a rendőrök, és bilincsbe verve látták.

A panaszos kifogásolta, hogy a gyermekek arról számoltak be neki, hogy a rendőrök „felhúzott” revolverrel mentek be a lakásába, amikor csak egy 12, egy 6 és egy 5 éves gyermek volt otthon. (A két kisebb gyermek a panaszos gyermeke.) Bekopogtak a rendőrök, mire a 12 éves leánygyermek ajtót nyitott, aki nagyon megijedt a pisztoly látványától. A

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendőrök azt kérdezték a gyermektől, hogy hol van a panaszos sógora, pedig ők már előállították az utcáról. A lány nem tudta megmondani, ekkor a lakásban lévő több rendőr (4-5 fő) megkérdezte, hogy látott-e a gyerek az apjánál a náluk lévőhöz hasonló fegyvert. A lány azt mondta, hogy nem. A lakást átkutatták, de nem találtak semmit. Később bevitték a házba a panaszos sógorát is.

A panaszos sérelmezi, hogy miért kellett fegyverrel ijesztgetni a gyerekeket, akik azóta is zaklatottak. A panaszos 5 éves gyermeke attól fél, hogy az apját is bezárják a rendőrök. Nem érti, hogy miért csak később vitték fel a sógorát a lakásba.

Előadta még, hogy amikor a gyerekeitől tudomást szerzett a történetekről, akkor bement a sógora miatt a kapitányságra, azonban ott nem kapott megfelelő tájékoztatást, a rendőrök letagadták, hogy bevitték volna a sógorát. Csak később tudta meg, hogy akkor már valójában rég előállították a kapitányságra.

Mindezek alapján kérte a Testület vizsgálatát.

II.

A panasz kivizsgálása során – a tényállás pontosabb megismerése érdekében – a Testület felvilágosítás-kéréssel fordult az Országos Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatának vezetőjéhez, és kérte, hogy nyilatkozzanak a tekintetben, hogy történt-e a helyszínen rendőri intézkedés, az intézkedés miként zajlott le.

A megkeresés kapcsán számos nyomozati iratot megküldött az ORFK a Testületnek az önbíráskodás miatti büntetőeljárás kapcsán, amelyekből csak a panasz szempontjából releváns iratokat ismerteti a Testület az alábbiak szerint.

1) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság r. főtörzsőrmestere 2011. február 14-én kelt. jelentésében előadta, hogy 2010. október 20-án a panaszos rokona ellen önbíráskodás büntette miatt indult büntetőeljárásban tanúként hallgatott ki két személyt. A vallomásokból az derült ki számára, hogy a gyanúsított lőfegyverrel rendelkezhet, ezért a házkutatás megkezdése előtt a kapitányság közrendes állományától segítséget kért az eljárás biztonságos lefolytatásához (két járőr biztosította az intézkedésüket).

A házkutatás helyszínén bekopogott a lakásba, ahol egy 12 év körüli kislány nyitott ajtót, aki közölte a rendőrökkel, hogy csak ő és még két kiskorú tartózkodik a lakásban. Ezt követően a rendőrök bementek a lakásba, és meggyőződtek arról, hogy valóban nincs más felnőtt személy bent. A gyermekek elmondták, hogy anyjuk elment megkeresni a gyanúsítottat, és nem tudták megmondani, hogy mikor várható a visszaérkezésük. Akkor távoztak a rendőrök a lakásból, és visszatértek a kapitányságra azért, hogy az önbíráskodás miatt előállított gyanúsított magukkal vigyék, hogy jelen legyen a házkutatásnál.

A lakáshoz ezt követően visszamentek, és a lakásban a házkutatás teljes tartalma alatt jelen volt a megbilincselte gyanúsított is, akit aztán visszaérve a helyszínről, ismét az előállító helyiségben helyeztek el. A gyanúsítottat a kihallgatását követően, mely ellen panasszal nem élt, szabadon bocsátották.

A t. főörzsőrmester a gyanúsított kihallgatást követően találkozott a panaszossal, aki sérelmezte a házkutatás módját, ezért a panaszost tájékoztatta arról, hogy bármelyik rendőrkapitányságon panaszt tehet az intézkedéssel szemben. Véleménye szerint a panaszjoggal kapcsolatos tájékoztatása teljeskörű volt.

Előadta még, hogy valóban megkérdezték a 12 éves leánygyermektől, hogy a gyanúsított rendelkezik-e lőfegyverrel (a pontos megfogalmazásra nem emlékszik), és a lakásba behatolva a pisztolytokból elővett, azaz kézben tartott fegyverekkel mentek be, de a fegyverek nem voltak kibiztosítva és nem voltak csőre töltve.

2) A házkutatás és lefoglalás elrendeléséről szóló 2010. október 20-án kelt határozat rögzíti, hogy T. G. házában és az ahhoz tartozó bekerített helyen önbíráskodás büntett megalapozott gyanúja miatt házkutatást és lefoglalást rendeltek el a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 149. § (3) és a 151. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 149. § (2), és 151. § (1) bekezdése.

Az indokolás szerint T. G. ellen G. L. feljelentése alapján önbíráskodás büntett megalapozott gyanúja miatt nyomozást rendeltek el.

T. G. a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan gyanúsítható azzal is, hogy 2010.10.20.-án 12 óra 54 perckor felhívta telefonon Sz. J.-t (G. L. élettársát), aki munkahelyén tartózkodott, és közölte vele egy, a cég általi tartozásra gondolva, hogy „Kell a pénz, mert ha nem, akkor háború lesz!”, amitől a sértett megijedt, és a történeteket elmondta az élettársának. G. L. felvette T. G.-vel a kapcsolatot telefonon, mely során T. G. közölte vele, ismételen a tartozásra utalva, hogy ha nem kapja meg a pénzét, akkor háború lesz, valamint, hogy „Leülök 3-5 évet és kijövök, neked annyit“. Ezen fenyegetései hatására G.L. is megijedt és értesítette a rendőrséget, akik a gyanúsítottat elfogták.

G. L. és Sz. J. tanúkihallgatásuk során elmondták, hogy tudomásuk szerint T. G. lőfegyverrel rendelkezik. Tekintettel arra, hogy a lőfegyver bűncselekmény elkövetésének tárgyi bizonyítékát képezi, ezért a lefoglalása törvényes és indokolt.

3) A házkutatásról és lefoglalásról 2010. október 20-án készült jegyzőkönyv rögzíti, hogy a házkutatás kezdete 18 óra 10 perc. A házkutatásban Gy. É. r. százados, T. K. r. főörzsőrmester és T. G. terhelt vett részt.

Az eljáró hatóság tagja a Be. 149. § (4) bekezdés alapján közölte a nyomozási cselekmény célját, majd ezt követően felszólította T.G-t, hogy a keresett 300.000 Ft-ot adja elő. Az eljáró figyelmeztette az érintettet, hogy az átadás megtagadása nem akadályozza annak, hogy a keresett dolgot házkutatással megszerezzék.

T. G. felszólításra tagadta, hogy nála büntettből, származó tárgyak vannak. Átkutatták a rendőrök a 3 szobából, 1 konyhából, 1 fürdőből és wc-ből álló helyiséget. A házkutatás eredményre nem vezetett.

4) A házkutatást fogantató r. őrnagy 2011. február 14-én kelt kiegészítő jelentésében előadta, hogy a házkutatás során mindkét alkalommal négy rendőr volt jelen.

A házkutatás céljából első alkalommal megjelent négy járőrből kettő civil ruhás volt, akik készenléti szolgálatot láttak el, kettő pedig egyenruhás rendőr-járőr. A lakásba azért mentek be kézben tartott fegyverrel, mert az ügyben kihallgatott tanúk vallomása alapján alapos okkal feltételezhető volt, hogy T. G. éles lőfegyverrel rendelkezik, ezért is kértek segítséget a Közrendvédelmi Osztálytól. Arról volt tudomásuk, hogy T.G. a családjával él a megadott lakásban.

Az első házkutatási kísérletnél, miután a lakásba bekopogtak, és ajtót nyitott a kislány, kérdésükre válaszolva közölte, hogy nincs otthon felnőtt személy. Ezt követően a lakásba bementek, és meggyőződtek arról, hogy valóban nem tartózkodik bent felnőtt. Ezután két rendőr (egy civil és egy egyenruhás) a kapitányságra visszament T. G.-ért, a másik két rendőr a lakáson kívül, a bejárati ajtó előtt várakozott. Miután a kollegái visszaértek T. G.-vel, a lakásba együtt mentek be a házkutatás foganatosítása céljából. A házkutatásról nem készült videofelvétel.

III.

A vizsgált rendőri intézkedések érintették a panaszos családi élet biztonságához, illetve a 2. § (1) bekezdésben foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

1) A Testületnek a panaszbeadvány kapcsán mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszt az arra jogosult terjesztette-e elő. A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el. A (3) bekezdés értelmében továbbá az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképese személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

A hivatkozott rendelkezés alapján az élhet panasszal a Testület eljárásában, akinek alapvető jogát a konkrét rendőri intézkedés érintette. Ezen túl rögzíti a jogszabály azt is, hogy cselekvőképtelen személy helyett az eljárásra törvényes képviselője jogosult.

A konkrét esetben megállapítható, hogy a panaszost házkutatásnál jelen volt három gyermek 12, 6 és 5 éves volt, akik tehát a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) értelmében cselekvőképtelennek minősülnek. Közülük azonban csak a két kisebb gyermeknek az édesapja a panaszos, így törvényes képviselőként az ő nevükben jogosult a panaszügy kapcsán eljárni, míg a harmadik gyermek nevében nem.

A fentiek alapján tehát a háznál foganatosított rendőri fellépés miatt csupán a két kisebb gyermek alapvető jogainak vizsgálatára tudott a Testület panaszeljárást indítani, ezért nem vizsgálhatta a Testület a panaszos azon kifogását, hogy a sógora 12 éves lányától megkérdezte a rendőr, hogy van-e az édesapjának lőfegyvere, noha az ilyen felvilágosítás kérésre az Rtv. 32.§ alapján a Testület hatásköre kiterjedne.

Szintén nem vizsgálhatta a Testület a panaszos sógorával szemben végrehajtott rendőri intézkedéseket – sem az elfogását, sem az azt követő történéseket –, mivel panaszos a sógora nevében nem volt jogosult ezekkel kapcsolatos panasz előterjesztésére.

Érdemben vizsgálhatta ugyanakkor a Testület a panaszos azon kifogását, hogy a rendőrség épületében a sógorra hollétéről nem kapott megfelelő felvilágosítást, hiszen a panasz ezen részét a közlésben érintett személyként maga terjesztette elő.

2) A fentiek tisztázását követően a Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán azt értékelte, hogy hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, mely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.)

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerinti panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni.”Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. § -ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V. és VI. Fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálására — függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor — az Rtv. 92-93/B.§-a az irányadó, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.”

Mindezek alapján megállapítható a Testület hatásköre a panaszbeadvány azon részének vizsgálatára, amiben a panaszos a házkutatás végrehajtásának módját, a rendőrök létszámát, illetve a házkutatás során tanúsított magatartását vizsgálta, míg a házkutatás elrendelésének jogszerűségének felülvizsgálatára a Testületnek nincs hatásköre.

3) A panaszos panaszbeadványában kifogásolta, hogy a házkutatásban túlzott létszámú rendőr vett részt, illetve lakásához kiérkező rendőrök felhúzott fegyverrel mentek be az ingatlanába, ahol csak 3 kiskorú gyermek volt, akik a rendőri intézkedéstől nagyon megrémültek.

a) A Szolgálati Szabályzat 57.§-a szerint a rendőr előzetes figyelmeztetés után, az arányosság figyelembevételével alkalmazhat kényszerítő eszközt, az alkalmazása során köteles azonban a testi épséghez fűződő jogokat tiszteletben tartani, a testi épséget csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztetheti. A rendőröknek kényszerítő eszköz alkalmazása esetén az arányosság figyelembevétele mellett az Rtv. szerint meghatározott fokozatosságot is szem előtt kell tartania, súlyosabb kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan.

A lőfegyverhasználatra, mint kényszerítő eszközre vonatkozó alapvető szabályokat az Rtv. 52-56.§-a fekteti le. E szerint lőfegyverhasználatnak csak a szándékosan, személyre leadott lövés minősül. A rendőr lőfegyvert használhat többek között az élet elleni közvetlen fenyegetés vagy támadás elhárítására, a testi épséget súlyosan veszélyeztető közvetlen támadás elhárítására, vagy saját élete, testi épsége, személyes szabadsága ellen intézett támadás elhárítására. A lőfegyverhasználatot meg kell előznie felhívásnak, hogy a felhívott a rendőri intézkedésnek engedelmeskedjék; más kényszerítő eszköz alkalmazásának; figyelmeztetésnek, hogy lőfegyverhasználat következik; valamint figyelmeztető lövésnek. A fenti, megelőző intézkedések azonban mellőzhetőek, ha az eset összes körülményei folytán a megelőző intézkedésekre már nincs idő, és a késedelem az intézkedés eredményességét, a rendőr vagy más személy életét, testi épségét közvetlenül veszélyezteti.

A rendőri jelentések rögzítik, hogy mivel az önbíráskodás büntette alapos gyanúja miatt indult büntetőeljárásban meghallgatott tanúk vallomásaiból az derült ki, hogy a gyanúsított lőfegyverrel rendelkezhet, ezért az intézkedő rendőrök az elrendelt házkutatás megkezdése előtt a kapitányság közrendes állományától segítséget kértek az eljárás biztonságos lefolytatásához (két járőr biztosította az intézkedésüket). A házkutatás céljából első alkalommal négy járőr jelent meg a panaszos ingatlanánál, ebből kettő civil ruhás volt, akik készenléti szolgálatot láttak el, kettő pedig egyenruhás rendőr-járőr. A rendőrök a lakásba – miután a 12 éves leány ajtót nyitott – a pisztolytokból elővett, azaz kézben tartott fegyverekkel mentek be, de a fegyverek nem voltak kibiztosítva és nem voltak csőre töltve.

A Testület elfogadta a rendőrök azon előadását, hogy a lőfegyvert nem helyezték tűzkész állapotba, életszerűtlennek találta ugyanis a panaszos azon előadását, hogy egy fegyverhasználatban járatlan, kiskorú személy - akár alapos szemrevételezés mellett is - meg tudná állapítani, hogy a kézben tartott lőfegyver tűzkész állapotban van-e.

A rendőr azon cselekményét, hogy kézben tartott fegyverrel hatoltak be a lakásba, amely legfeljebb egy jövőbeni esetleges lőfegyverhasználat előkészítésének tekinthető, a panaszos gyermekei okkal érezhették fenyegetőnek. Azonban figyelembe véve az intézkedés célját, körülményeit (lőfegyver feltételezett birtoklása miatt, a lőfegyver felkutatása céljából elrendelt házkutatás), valamint azt, hogy a rendőrök a lőfegyvert nem helyezték tűzkész

állapotba, és amint látták, hogy nem fenyegeti támadás őket, a fegyvert eltették, illetve miután meggyőződtek arról, hogy nagykorú személy nem tartózkodik a lakásban, elhagyták az épületet, **a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszos gyermekei oldalán alapjogsérelem nem következett be.**

Ugyanakkor felhívja a Testület a rendőrség figyelmét arra, hogy a jövőben nagyobb mértékben vegye figyelembe az intézkedések, eljárási cselekmények fogantatása során a kiskorúak nyugodt, fenyegetésmentes életének biztosításához fűződő összetársadalmi érdek érvényesítését, akár a kiskorú személyek a házkutatás, intézkedés idején - felügyelet melletti - külön helyiségben történő elhelyezésével, akár a gyámhatóság bevonásával, amennyiben felmerül annak gyanúja, hogy az intézkedés helyszínén szolgáló ingatlanban nagyvalószínűséggel kiskorú személyek is tartózkodnak..

b) A rendőri jelentések rögzítik, hogy a házkutatás céljából első alkalommal négy rendőr jelent meg az ingatlannál. A négy járőrből kettő civil ruhás volt, akik készenléti szolgálatot láttak el, kettő pedig egyenruhás rendőr-járőr. A járőrök azért kérték a készenléti szolgálat segítségét, mert a tanúkihallgatásokból az derült ki, hogy a terhelt lőfegyverrel rendelkezhet.

A Testület a helyszínen megjelent rendőri létszámot abból a szempontból vizsgálta, hogy megfelelt-e az arányos fellépés követelményének. Az Rtv. 15. §-a értelmében ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

Figyelemmel az ügy körülményeire, különös tekintettel a házban lakó személyek számára, illetőleg arra, hogy fennállt a lőfegyverhasználat veszélye, a Testület a házkutatáshoz igénybe vett rendőri létszámot nem találta eltúlzottnak, az arányosság követelménye nem sérült, így az alapjogi sérelmet önmagában nem idézett elő.

4) A panaszos panaszbeadványában kifogásolta, hogy amikor értesülve a történetről bement a rendőrkapitányságra, ott letagadták, hogy ott lenne a sógora, noha akkor már rég előállították a kapitányságon.

A t. főtörzsőrmester jelentésében úgy nyilatkozott, hogy a panaszossal T. G. gyanúsított kihallgatást követően találkozott, aki sérelmezte a házkutatás módját, ezért a panaszost tájékoztatta arról, hogy bármelyik rendőrkapitányságon panaszt tehet az intézkedéssel szemben. Előadta még, hogy a panaszjoggal kapcsolatos tájékoztatása teljeskörű volt.

Az Rtv. 24. §-a szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.

A csatolt iratokból megállapítható, hogy a panaszos sógorát (T. G.) 14 órakor állították elő, a házkutatást pedig végül 18 óra 10 perc és 19 óra 5 perc között fogantatották. T. G. gyanúsított kihallgatására a házkutatást követően, a rendőrkapitányság fogdájában történt ismételt elhelyezését követően került sor.

Jelen esetben az előadások egybevágóan a tekintetben, hogy a panaszos megjelent a rendőrkapitányságon a nála fogantatott házkutatást követően, és sérelmezte az eljárást.

Azonban arra vonatkozóan egyik rendőri előadás sem tartalmaz adatot, hogy a sógorával kapcsolatosan milyen tájékoztatást adtak a panaszos felvilágosítás-kérésére, illetve olyan szolgálati érdeket sem jelöltek meg, ami indokolta volna a kért – a sógor hollétére vonatkozó – tájékoztatás megadását.

Mindezek alapján a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni arról, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, ugyanis az előadások eltérnek a tekintetben, hogy milyen kérdést tett fel a panaszos, ezért az egymásnak teljességgel ellentmondó információk miatt nem volt lehetősége felderíteni, hogy megtörténtek-e a panaszos által sérelmezett események,

IV.

A fentiek alapján a Testület nem tudta megállapítani panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét, illetve álláspontja szerint alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, ezért a Testület az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2011. június 1.

Dr. Juhász Imre sk.
elnök

Dr. Kozma Ákos sk.
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra sk.
testületi tag

Dr. Féja András sk.
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf sk.
testületi tag